

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg har den principielle opfattelse, at emnet i dag egner sig dårligt til korte bemærkninger og hurtige replikskifter, og jeg ville derfor også prøve på at undlade at deltage i det, men et par ord fra fru Kirsten Lee for et øjeblik siden kaldte mig på talerstolen, nemlig: Når man slukker for respiratoren, så slår man folk ihjel.

Det er lige netop den slags anvendelse af ordene, der får mange mennesker til at stude og sige: Jamen vi troede jo netop, at når de lå i respiratoren og hjernefunktionen uopretteligt var ophørt, så var de døde. Hvordan kan man så slå dem ihjel?

Vi skal passe meget på med disse ord. Jeg kan godt forstå, at vi kan åle juristerne for at have svært ved at finde de rigtige formuleringer, men jeg synes også, vi selv skal passe meget på med så at bruge ordene i flæng.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Nu har hr. Bjørn Elmquist sagt det, som kaldte mig herop, for jeg er nødt til at sige meget klart og tydeligt, at jeg må tage stærkt afstand fra, at fru Kirsten Lee bruger den betegnelse, at man slår folk ihjel ved at slukke for respiratoren.

Det er ikke korrekt. Man lader folk få lov til at dø. Det er det, sagen drejer sig om. Det, man mener med det, som Kristeligt Folkeparti i lovforslaget beskriver som konstateret, at dødsprocessen er uigenkaldeligt indledt, er, at man har konstateret, at folk er gået i gang med at dø. Vi har netop i vort forslag et forbud imod at blive ved med at hindre folk i at få lov til at dø, idet vi siger, at det må man højst have lov til i 48 timer i de tilfælde, hvor personen på forhånd utvetydigt har givet tilladelse til at det må finde sted. Ellers er det forbudt at hindre folk i at få lov til at dø.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er lige til opklaring af det dér med at slå ihjel og ikke slå ihjel.

I dag, hvor vi ikke har tilladelsen til at udtage organer på folk, hvor respiratoren fungerer, er vi stadig væk i stand til at konstatere, lad os så kalde det hjernedød, og så tillader vi, at man

slukker for respiratoren. Det vil sige, at man laver et indgreb, som er definitivt. Det indgreb er hverken mere eller mindre definitivt, end hvis man udtager et organ, medens respiratoren er i gang. I den forstand er der parallelitet; ellers er vores hjernedøds-kriterium ikke godt nok. Hvis der ikke er fuldstændig parallelitet dér, er det ikke godt nok, og så skal der ske et eller andet.

Det er det, vi prøver at sige fra SF's side på en lidt anden måde, end Kristeligt Folkeparti siger det; jeg synes ikke, at hr. Glønborg skulle reagere så aggressivt på fru Kirsten Lees formulering før, for det var i og for sig blot for at sige, at der er den parallelitet.

Så vidt jeg kunne høre på fru Kirsten Lee før, var det udelukkende et spørgsmål om, at der havde været juridiske indvendinger mod, at man flyttede det definitive tidspunkt i den juridiske formulering. Ingen af os er i tvivl om, at man har passeret det berømte point of no return. Det ved vi, og så er det altså, at vi siger: Når man kan få lov til at slukke for respiratoren – det kan man i dag, og det gør man i dag – kan man så også få lov til at afslutte den proces ved at udtage hjertet? Ja, siger Kristeligt Folkeparti, ja, siger SF, uden at vi af den grund behøver at kalde folk døde, før det hele er sat i stå.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Fru Margrete Auken har meget præcist sagt, hvad jeg i hvert fald ønskede at sige. Man siger jo også dér, at man faktisk allerede implicit har indført hjernedøds-kriteriet, for der er ikke nogen, der slukker for en respirator, medmindre hjernedøden er konstateret.

Men grunden til, at jeg bad om ordet, var, at jeg synes, fru Margrete Auken rejste et meget vigtigt spørgsmål i det første indlæg, og det var, at det kan være vanskeligt for personalet rundt omkring på disse hospitalsafdelinger, der skal passe og pleje en hjernedød patient. Taler man om patienten, eller taler man om den afdøde? Hvad taler man om? Det kan blive og er et vanskeligt problem, det tror jeg vi alle sammen må anerkende. Og så tror jeg, man må sige med Suzanne Brøgger, at den lidelse må vi tage på os.

Men det, der i hvert fald er det afgørende, er, at det er et dilemma, vi ikke har nogen mulighed for at lovgive os ud af i Folketinget. Det kan vi ikke.